

Latviski: Maija Muceniece

Freedom Drive 2009

Peter Kichashki:

Varbūt tas izklausīsies dīvaini, bet esmu pārliecināts, ka mēs, Bulgāru grupa, veidosim grāmatu par mūsu ceļojumu uz Strasbūru. Mums bija daudz problēmu: sākām ar aizmirstām pasēm, cauru riepu, vēl vienu cauru riepu, nepieejamu viesnīcu, kurai vajadzēja būt pieejamai un tā tālāk. Bija daudz problēmas – katru dienu kaut kas notika. Bet tas nav pats būtiskākais. Svarīgi ir tas, ka esam izdzīvojuši un esam šeit. Mēs esam gatavi šo ceļojumu veikt katru reizi pat tad, ja tas ir nepatīkams. Mēs esam gatavi to atkārtot atkal un atkal, jo tas ir tā vērts. Nav svarīgi, kas notiek un cik tas ir grūti - tas ir tā vērts. Tas ir kaut kas, ko katram, kam ir sava nostāja invaliditātes jautājumos, ir jāpiedzīvo vismaz reizi dzīvē.

Strasbūra: Strasborga

Stasbūra, Francija 2009

Eiropas Neatkarīgās Dzīves kustības tīkls

Brīvības Brauciens uz ES Parlamentu

Freedom Drivers on March:

Neko par mums bez mums!

500 cilvēki ar invaliditāti no 22 valstīm

Martin Naughton:

Īsi sakot, Brīvības Brauciena dalībnieki pieprasa iespēju un atbalstu, lai dzīvotu kā ikviens.

Bente Skansgård:

Mēs katrs esam tās kultūras produkts, no kuras nākam, bet mēs visi ticam vienai filozofijai un mēs visi esam daļa no kustības, ko dēvē par Neatkarīgu Dzīvi. Tā radusies Amerikā 50-tajos, 60-tajos gados un to iedzīvinājis Martins Luters Kings.

Bente Skansgård:

Neko par mums bez mums ir labs sauklis, jo, ja mums būtu pienācīga vieta sabiedrībā, cilvēki ar invaliditāti būtu visos – kā jūs sakāt – sabiedrības līmeņos.

Johan Ten Geuzendam:

Cilvēkiem ar invaliditāti ir tādas pašas tiesības kā cilvēkiem bez invaliditātes un tām ir jābūt pieejamām arī praksē.

Horst Frehe:

Nesaprātīgas prasības pārcelties uz aprūpes mājām vai institūcijām tālu no sociālās dzīves centriem ar noteiktu dienas kārtību un personīgo rutīnu bez iespējas izvēlēties personīgo asistentu, bez iespējas uz privātumu, dzīvojot istabās ar divām vai vairāk gultām. Tas neatbilst likumam.

Johan Ten Geuzendam:

Tikai ar likumu bieži vien nav pietiekami; ir nepieciešams izskaidrot, kā to ieviest praksē.

Adolf Ratzka:

Man liekas, ka vienīgais ceļš uz panākumiem ir pierādīt pretējo tiem, kuri dzīvo "ārā". Parādīt citiem cilvēkiem ar invaliditāti un pārējai sabiedrībai, kā mēs dzīvojam, ka mēs esam parasti. Mēs esam pavisam parasti ļautīgi. Mēs tikai vēlamies tās pašas lietas, ko ikviens cits. Mēs vēlamies būt atzīti par tādiem cilvēkiem, kādi esam. Mēs vēlamies būt cienīti par to, ko darām un par to, ko mums vajag. Un mēs vēlamies būt mīlēti tāpat kā visi citi. Ja šī ziņa sasniedz adresātu, tad iespējams cilvēki, ieskaitot mūs pašus, sapratīs, ka mēs esam pelnījuši, mums ir tiesības dzīvot sabiedrībā kā ikvienam. Mēs esam mūsu ģimeņu, kaimiņu un sabiedrības papildinājums.

Caitriona Kenny:

Neko par mums bez mums!

Horst Frehe:

Pirmo reizi cilvēktiesību konvencija kalpo ne tikai kā nopietna iejaukšanās cilvēka personīgās cieņas un goda aizskaršanai. Tā novērš diskrimināciju, pasargā no nabadzības un arī pilnvaro pilnīgai iekļaujošai līdzdalībai, pieejamai videi un plašai izvēlei, kā arī nodrošina sociālo garantiju kārtību neatkarīgai dzīvei ar vienlīdzīgām tiesībām sabiedrībā.

2 miljoni cilvēki visā Eiropā dzīvo aprūpes iestādēs

Johan Ten Geuzendam:

Daudzās Eiropas Savienības valstīs institucionālā aprūpe vēl joprojām prasa vairāk kā pusi no paredzētajiem vispārējās medicīnas izdevumiem.

Johan Ten Geuzendam:

Vienpadsmit no 27 dalībvalstīm ir pabeigušas ratifikācijas procesu, bet es arī vēlos nomierināt jūs, ka visas dalībvalstis ir parakstījušas konvenciju. Un mēs visi esam pārliecināti, ka visas valstis to ratificēs.

Adolf Ratzka:

Tas, ko mums vajag, ir likumdošana, kas, neatkarīgi no finanšu budžeta, nosaka, ka jūs esat tiesīgs uz finansējumu jūsu esošo vajadzību nodrošināšanai, neatkarīgi no budžeta situācijas.

Johan Ten Geuzendam:

Nepietiek ar to, ka jūs šeit nākat un atkārtojat to pašu mantru atkal un atkal: cik tas ir nozīmīgi, ka ANO konvencija ir jāievieš (utt.). Ir nepieciešams rast veidus kā to īstenot praksē.

Rachela Sindicic

Neko par mums bez mums!

Cilvēktiesības visiem.**Tabitha Collingbourne**

Tiesības un pilnīgu un efektīvu līdzdalību un iekļaušanu sabiedrībā; cieņu pret cilvēku ar invaliditāti dažādību, kā arī pieņemt viņus kā daļu no cilvēces un cilvēku dažādību.

David Walsh:

Neko par mums bez mums!

Adolf Ratzka:

Cilvēki ar invaliditāti ir bijuši apdalīti. Viņiem ir bijis liegts dzīvot kā citiem. Un pat ar vislabāko nodomu politiku realitāte ir bijusi tāda, ka mums līdz šim nav bijuši praktiski veidi, lai dzīvotu pilnvērtīgu dzīvi, jo vienmēr citi cilvēki noteica, kas ir labākais mums. Neatkarīga Dzīve ir to mainījusi, dodot indivīdam spēku, iedrošinājumu pieņemt lēmumus, lemt par savu dzīvi un saprast, ko ar to darīt. Mēs esam labākie - mūsu vajadzību eksperti. Pēc tam mēs sakām politiķiem: "paejiet malā un ļaujiet mums būt noteicējiem pašiem par sevi". Tas ir tas par ko runā Neatkarīga Dzīve.

Nicolo Della-Pupa:

Mēs vēlamies stimulēt visu Brīvības Brauciena padomi un mēs vēlamies, lai Rumānija ir daļa no Eiropas Invaliditātes Kustības ģimenēs.

Rachela Sindicic

Situācija nav pārāk iepriecinoša. Bet mēs ļoti cenšamies. Mums ir dažas problēmas ar personīgajiem asistentiem, jo mums tie ir tikai 20 stundas nedēļā no pirmdienas līdz piektdienai, kas ir aptuveni 4 stundas dienā.

Elena Pečarič:

Personīgais asistents man dod spēku, kas man vajadzīgs ikdienas dzīvē. Es varu būt neatkarīga. Es varu būt, kas es vēlos būt. Es varu dzīvot normāli.

Mobilu personīgo asistentu ikvienam.

Freedom Drivers on March:

Ko mēs vēlamies? Personīgos asistentus!
Ko mēs vēlamies? Personīgos asistentus!
Ko mēs vēlamies? Personīgos asistentus!

Stephanie Steiglechner:

Cīnīties par cilvēku ar invaliditāti tiesībām, lai neliela dzīves kvalitāte kļūst par normu Eiropā.

Robert Droy:

Neatkarīga Dzīve ir cilvēktiesību pamats. Cilvēkiem ar invaliditāti jābūt izvēles iespējām un kontrolei pār visām dzīves sfērām arī tur, kur viņi dzīvo. Ir ļoti daudz cilvēku, kuri dzīvo institūcijās, kur viņiem ir liegtas tās pašas brīvības, ko cilvēki bez invaliditātes uzskata par pašu par sevi saprotamām. Nodrošinot cilvēkiem ar invaliditāti personīgos asistentus un dodot izvēles iespēju un kontroli par to, ko viņi algo nevis tikai par to, ko asistenti dara priekš viņiem, tad tā būs iedrošinoša pieredze, kas ļaus cilvēkiem ar invaliditāti justies kā ikvienam sabiedrības loceklim.

Freedom Drivers on March:

19. pants: ratificēt tagad!
19. pants: ratificēt tagad!
Bulgārija?
Jā!

Lyudmila Borisova:

Neatkarīgas Dzīves politika var palīdzēt mainīt sabiedrību un radīt to par labāku vietu ikvienam.

Panagiototis Tsinganos:

Brīvība nav izvēle: man tā ir obligāta. Es dzīvoju pati. Es dzīvoju neatkarīgi. Bet ir ļoti grūti par to maksāt. Es strādāju tikai, lai samaksātu savam asistentam un tas ir kauns.

Freedom Drivers on March:

Ko mēs vēlamies?
Cilvēktiesības!
Kad mēs tās vēlamies?
Tagad!
Vācija
Bulgārija

Anglija
Norvēģija
Īrija
Itālija
Spānija
Portugāle
Grieķija

Freedom Drivers on March:

Slovēnija
Latvija

Gordana Rakjov:

Esmu no Belgradas Serbijā. Mēs cīnāmies par personīgo asistentu pakalpojumu un vienlīdzību – dzīvot pienācīgu dzīvi, strādāt, iegūt izglītību, veidot ģimenes. Tāpat kā ikviens.

Padarīsim ANO konvencijas 19. pantu par īstenību.

Lyudmila Borisova:

Tas bija sarežģīti. Tas bija grūti. Mums bija daudz izaicinājumi, bet es redzu ceļu uz brīvību caur Brīvības Braucieniem. Ceļš uz brīvību ir izaicinājumu pilns, bet mums tie jāpārvar.

Hubert Bernard:

(Vāciski) Mūsu dalībniekiem no Vācijas. Mums jānoliek zīmes un plakāti. Jūs varat tos nolikt malā pie šīs sienas. Tad mēs tiksīm iekšā. Paldies.

(Angliski) Visiem pārējiem: lūdzu, nolieciet savus plakātus. Nolieciet tos pie sienas. Tas ir nosacījums, lai tiktu iekšā. Es domāju, ka mēs visi vēlamies tikt iekšā. Paldies.

Elena Pečarič:

Es būtu gribējusi tikt cauri barikādēm, nevis gaidīt, kamēr viņi atvērs vārtus. Mums vairs nebija mūsu ziņojumu uz mugurām, jo mums tos vajadzēja nolikt malā. Man ļoti žēl, jo tie bija nozīmīgi ziņojumi.

Martin Naughton:

Mums vajag. Tas ir normāli, ka mums jābeidz mūsu protests šeit pie vārtiem.

Paul Darke

Vai jums šķiet, ka tas ir pareizi, ka mums jānoliek plakāti, lai tiktu iekšā?

Gordana Rakjov:

Nē, es tā nedomāju. Tas ir ļoti dīvaini, jo mūsu filozofija un mūsu prasības ir uz tiem.

Adolf Ratzka:

Visi Eiropas Savienības iedzīvotāji, nav svarīgi no kurienes mēs nākam – Grieķijas, Vācijas, Zviedrijas vai Itālijas – mums ir jāvar izbaudīt mūsu cilvēktiesību aizsardzība, jo īpaši tāpēc, ka mēs esam pilsoņi. Tādā pat veidā mums jāvar izbaudīt mūsu cilvēktiesību aizsardzība, neskatoties uz to, kā mēs izskatāmies, kustamies, neskatoties uz to, ka mēs klibojam, pārvietojamies ratiņkrēslā vai arī mums ir grūtības dzirdēt vai redzēt. Tam būtu jābūt nenozīmīgam. Mums ir jāvar izbaudīt mūsu cilvēktiesību aizsardzība, jo mēs esam pavisam parasti iedzīvotāji ar tādām pašām vajadzībām kā ikvienam. Mēs vēlamies būt cienīti, atpazīti un mīlēti. Mēs esam pavisam parasti cilvēki. Paldies.

John Evans:

Man šķiet, ka šī ir liela diena mums visiem. Mēs esam sanākuši no visas Eiropas. Mēs esam šeit, lai svinētu ENIL (Eiropas Neatkarīgas Dzīves Sadarbības tīkls) 20-to dzimšanas dienu. Mēs zinām, kas ir tiesības. Mēs zinām, ka personīgie asistenti ir mūsu tiesības. Mēs no tā neatteiksimies. Mēs esam ieradusies Eiropas Parlamentā, lai cīnītos par savām tiesībām, un mēs no tā neatteiksimies. Ir patīkami redzēt tik daudz cilvēku šodien. Pirms astoņiem gadiem šeit bija 100 cilvēki, šodien mēs esam gandrīz 400. Tas parāda progresu. Novēlu jums visu to labāko, bet neaizmirstiet, sviniet visu dienu. Tās ir jūsu tiesības svinēt šo lielo notikumu.

Gordana Rakjov:

Neko par mums bez mums!

Kapka Panayotova:

Es vēlos pateikt, ka šoreiz mums ir lielisks jauno un veco dalībvalstu sajaukums. Es nepiekrīstu būt daļa no kaut kā, kas nav vienlīdzīgs visam. Būsim kopā, vecās un jaunās dalībvalstis, un parādīsim viņiem, ka personīgie asistenti ir priekš katra Eiropā. Neatkarīga Dzīve ir priekš visiem? Vai tā ir visiem?

Freedom Drivers

JĀ!

Kapka Panayotova:

Tāpēc mēs esam šeit.

Peter Kichashki:

Neko par mums bez mums

Aage Gjesdal:

Mani sauc Aage, esmu no Norvēģijas. Mēs šodien te esam, lai panāktu, ka mūs redz un dzird un, lai parādītu sev kaut ko par ko lepoties. Mēs pārstāvam 10% no Eiropas iedzīvotājiem, un mēs vēlamies savas tiesības. Mēs pieprasām, lai pret mums izturas vienlīdzīgi attiecībā pret mūsu valsts iedzīvotājiem, neatkarīgi no kurienes mēs nākam. Mēs vēlamies vienlīdzīgas iespējas un tiesības visiem. Paldies.

Bente Skansgård:

Tā ir realitāte – cilvēkiem ir jācīnās, lai tiktu ārā vai lai netiktu ieslodzīti institūcijā.

Gisele Caumont (*translation from French to English spoken by Jean Pierre Ringler*):

Mani sauc Gisele. Esmu francūziete, kas jau 3 gadus dzīvo Zviedrijā. Es gribētu nedaudz parunāt par situāciju Francijā. Francijā ir ļoti daudz institūcijas, un Francijas valdība tuvāko gadu laikā plāno izveidot vēl 50000 jaunas institūcijas. Tas nozīmē – organizēta segregācija visā Francijā. Ir pieejamas nelielas personīgo asistentu stundas, izņemot intelektuālo eliti. Ir nepietiekams institūciju skaits bērniem, pusaudžiem un pieaugušajiem. Daudzi cilvēki dodas uz Beļģiju, kur acīmredzot ir pietiekami daudz institūcijas, lai pieņemtu viņus. Tā nav Eiropa kādu vēlamies – mēs nevēlamies tādu Eiropu. Francijā uz cilvēkiem ar invaliditāti skatās no medicīniskā skatījuma – mēs visi esam pacienti. Tas nav tādēļ, ka mums ir nepieciešama palīdzība, lai nomazgātos, lai aizietu uz tualeti vai, ka mēs esam slimi vai pacienti. Mēs domājam, ka, lai izklūtu no šīs situācijas Francijā, ir jāstrādā kopā Eiropas līmenī. Mēs gribētu, lai mums būtu kontrole pār savu dzīvi, lai mēs varētu izvēlēties kādu dzīvi dzīvot. Bet Francijā, es atkārtāju, vēl joprojām tiek organizēta segregācija. Paldies.

Richard Howitt:

De-institucionalizācijas sakarā mums jāturpina uzdot jautājumi un jārod atbildes, bet ar to nepietiek. No otras puses, mēs guvām panākumus, sakot, ka neviens Eiro, pat ne mazākā naudas summa nedrīkst tikt novirzīta no Eiropas fondiem, lai atbalstītu institucionalizāciju.

Konsultējieties ar organizācijām, ko vada un pārrauga cilvēki ar invaliditāti un kam ir Neatkarīgas Dzīves pieredze**Peter Kichashki:**

Man šī pieredze ir apbrīnojama, tik liela, ka es nespēju to izteikt vārdos. Tas ir tik savijņojoši un enerģiski. Man šķiet, ka man ir baterijas ne tikai ratiņkrēslā, bet arī manī. Manas baterijas ir uzlādētas veselam gadam vai pat diviem gadiem, līdz nākamajam Brīvības Braucienam. Esmu enerģijas pilns ar visiem šeit esošajiem pozitīvajiem cilvēkiem, kuri vienkārši vēlas radīt

izmaiņas. Es redzu, ka daudzi cilvēki citē tās pašas lietas, ko es, un tas ir tik satraucoši un tik aizraujoši, ka es nespēju to izteikt.

Bente Skansgård:

Neko par mums bez mums!

Martin Naughton:

Es sākšu iekrāt priekš 2011. gada. Es jau to daru. Tas ir interesanti un ļoti, ļoti iedvesmojoši.

Adolf Ratzka:

Šeit ir jautri! Man ir... ir sajūta, ka dari kaut ko, kam ir jēga.

Freedom Drivers

(dzied fonā) Mēs ejam roku rokā...

Mairead McGuinness:

Es varētu mudināt jūs izmantot savas pilsoniskās tiesības – rakstīt e-pastus, rakstīt, lobēt, zvanīt -, lai viņi sadzird tavu vēstījumu, ja viņi nav šeit fiziski klāt. Es noteikti runāšu. Paldies.

Eiropas Neatkarīgās Dzīves kustības tīkls www.enil.eu

Jerzy Buzek:

Esmu atvērts jebkam, ko vēlaties teikt. Mēs to varam darīt jebkādā veidā: caur maniem kolēģiem šeit, citiem kolēģiem. Katrs parlamentārietis katru nedēļas nogali atgriežas savā reģionā, viņi ir tuvumā, jo mēs esam ievēlēti no viesiem Eiropas reģioniem – no Somijas līdz Portugālei, no Īrijas līdz Maltai. No katra reģiona Parlamentā ir kāds pārstāvis, un viņi katru nedēļas nogali dodas mājās. Katru pirmdienas rītu mēs tiekamies Eiropas Parlamentā Briselē vai Strasbūrā. Lūdzu, sazinieties ar saviem pārstāvjiem vai tieši ar Eiropas Parlamentu, tāpēc, ka mēs gaidām priekšlikumus. Mēs jūtam, ka mums ir solidaritāte, jūs ar mums, mēs ar jums. Mēs esam pilnīgi vienādi – Eiropas Savienības iedzīvotāji.

Marion Stangl:

Neko par mums bez mums!

Tiksimies 2011. gadā nākamajā Brīvības Braucienā.